

SUÇ ANTROPOLOJİSİ: KADIN VE SUÇ

Prof. Dr. Zafer İLBARS¹

ÖZET

Bu araştırmanın sonuçları değerlendirmeye alındığında kadın suçlarındaki artışların toplumları ahlaki bir paniğe ve endişeye sürükleyecek dramatik boyutlarda olmadığı görülmektedir. Ancak, mala karşı işlenen suç türlerinde artış görülmektedir.

Kadın suçluluğu açısından kendi ülkemize baktığımızda, 1989-1991 yılları arasında 2934 hükümlü ile yapılan kapsamlı çalışma sonucunda, ülkemizdeki hükümlülerin %7'sinin kadın olduğu görülmüştür. Hükümlü kadınların eğitim düzeyleri düşük (%35.4 okur yazar değil, %34.6 okur yazar), evli (%69.6) ve çocuk sahibi (%90) oldukları görülmektedir. Bu kadınların en sık işledikleri suç türü %71.5 adam öldürmedir. İkinci sırada çek ve senet ile ilgili suçlar, 3. sırada ise hırsızlık suçu gelmektedir.

Türkiye'de genel suçluluk içinde kadın suçluluğu (D.İ.E. Adalet İstatistikleri 1970–2002 sonuçlarına göre) oranlarının %1.7'den %3'e yükselerek bir artış kaydetmekle birlikte bu artışın ciddi boyutlarda olmadığı görülmektedir.

Sonuç olarak, dünyadaki ve ülkemizdeki kadın suçluluğu profillerini incelediğimizde, kadın suçluluğu oranlarının düşük düzeyde olduğu ve kadın suçluluğu ile erkek suçluluğu oranlarının arasında büyük farklar olduğu

¹ A.Ü., D.T.C.F. Antropoloji Bölümü Öğretim Üyesi

gözlenmektedir. Bununla birlikte ülkelerin gelişmişlik düzeylerinin kadın suçluluğu profilinde belirleyici bir etken olduğunu görmekteyiz. Gelişmiş ülkelerde tüm suç kategorilerinde kadın suçluluk oranlarının az gelişmiş ülkelere oranla yüksek olduğu görülmektedir.

Kadın suçluluğu açısından işlenen suç türlerinde kadınların çoğunlukla mala kasıt ve şiddet içermeyen suçları işledikleri görülmektedir. Türkiye’de ise kategori dışı diğer suçların yanında en çok işlenen suç türleri olarak hırsızlık, adam öldürme, namus suçları ve geçmiş dönemlerde zina suçları ön plana çıkmaktadır. Son dönemde zina suç kapsamından çıkarılmıştır. Ülkemizde kadın suçluluğu profili, sosyo-kültürel değişkenler açısından incelendiğinde, kadın suçluların olgun yaşlarda (D.İ.E. Adalet İstatistikleri 2000–2001–2002 sonuçlarına göre, 30-39 yaş %31.10, 40-49 yaş %25.53) suç işlediklerini, eğitim düzeylerinin düşük olduğunu ve kırsal kadından çok kentli kadınının suç işlediğini görmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Suç, kadın, antropoloji

CRIMINAL ANTHROPOLOGY: WOMAN AND CRIME

ABSTRACT

Considering the results of this research, the increase in the crimes committed by women is not dramatic or in an alarming amount. However the crimes against property can said to be increased.

According to a research that is involving 2934 prisoner between the years 1989 and 1991, 7% of them are found to be women. The level of education of the women are low, most of them are married and nearly all of them have children. The most common of the crimes committed are

manslaughter. The second common type of the crime committed by women are crimes those are related to check and bonds. And the third most common crimes is theft.

Between the years 1970 and 2002, according to National Statistics Institute, the rate of the crimes committed by women increased to 3% from 1.7%, which can be evaluated as insignificant.

As a result, regarding the profiles of women criminals, it can be argued that the proportion of women offenses are showing low rates, on the other hand the percentage of man and women offenses differ significantly. On top of these facts, it can be claimed that the the development levels of the states have a decisive role in the profiles of the women criminals.

In the world, the most common of the crimes are found to be against property or crimes that doesn't involve violence. In Turkey, theft, manslaughter, crimes of honor and adultery has great importance, though adultery has been removed from scope of crimes, recently. When the profiles of women criminals are evaluated according to the social and cultural variables, the women commit crimes in mature ages, have low level of education and mostly live in urban areas rather than rural.

Key Words: crime, woman, anthropology

SUÇ ANTROPOLOJİSİ: KADIN VE SUÇ

Kadın suçluluğu, kavramın doğası gereği suçluluktaki cinsiyet farklılığına ve cinsiyet değişkeninin suçtaki etkileri temeline dayanan bir konudur.

Birey doğduğu andan itibaren, hatta doğumdan önce bile kız ya da erkek oluşuna göre içine doğduğu kültürün değer ve tutumlarıyla

karşılaşmaktadır. Bu da bireyin yetiştirilme sürecini etkilemektedir. Bireyin cinsel benliğini tanıması ve tamamlaması o toplum ve kültür içinde erkeklige ve dişiliğe verilen atanan rollerin gelişmesi ve sindirilmesiyle olmaktadır. Bu nedenle, cinselliğin ayrışması kavramı yalnızca çocuğun kendi cinsiyetini tanıması değil, aynı zamanda toplum içinde o cinsiyetin gerektirdiği psikolojik ve kültürel özelliklerin kazanılmasını ve cinsel bir rolün benlik içinde sindirilmesini de ifade etmektedir. Diğer bir deyişle kadın-erkek farklılığı büyük ölçüde cinsiyete değil kültürel şartlanmaya bağlıdır (İlbar, 1987: 205–206).

Kadın suçluluğuna karşı yaratılan tabunun temelinde kadına atfedilen iki temel özellik vardır. Bunlardan birincisi çocuk yetiştirme rolü, diğeri ise kadının zarafeti ile eşleştirilen cinsel erdemidir. Kültür, kadında sahip oldukları yakın ilişkileri sürdürmelerini, aile kurumlarına ve yaşamdaki anahtar erkeklere (baba, eş, sevgili, oğul) bağımlı olmalarını beklemektedir.

Bu rol beklentileri, kadını suça yönelimden alıkoymakta ancak bağımlı olunan erkeğin suçlu olması halinde kadın da suç ortağı olabilmektedir. Kadını suçtan alıkoyan en önemli sorumluluk annelik sorumluluğudur. Genel olarak kadınlara özgü olduğu öne sürülen zayıflık, boyun eğme, evcimenlik ve çocuk yetiştirme gibi nitelikler, suç dünyasıyla uyuşmayan niteliklerdir. Erkekle suç arasındaki çizgi çok inceyken, kadınlara suç arasındaki çizgi ise çok keskin ve nettir. Suç kadınlar için çoğunlukla aşağılayıcı ve lekeleyici olarak algılanmaktadır. Cinsiyete ilişkin sosyo-kültürel beklentiler, kadının bağımlılık düzeyini arttırırken, ebeveyn ve eş tarafından uygulanan gözetim ve baskıyı da arttırmaktadır. Öte yandan bu beklentiler kadın için uygun olan sapma rollerini de biçimlendirmektedir. Cinsel bir mağduriyet yaşama korkusu (tecavüz, cinsel taciz gibi) kadını, suç

işlemesi olası yerlerden (sokaklar, disko, bar vs.) uzak tutarken aynı zamanda da kadının suç işleme olasılığını azaltmaktadır.

Kültürel yapının, ahlaki gelişim sürecinde görülen cinsiyet farklılıkları ve kadının eş ve anne olmayı öğrenmedeki heves ve arzusu, kadını ev kadını olmasının ahlaki bir davranış olduğu fikrine ve buna uygun bir role doğru yönlendirmekte ve böylece onu şiddet ve başkalarına zarar verecek diğer suç ve davranışlarından uzak tutmaktadır. Kadınların yakınlarının gereksinimlerini karşılamada verici / fedakâr olmaları da onları suçtan uzak tutan bir diğer etkidir (İlbars, 1982: 31; Alan, 1996: 476). Ancak, kadınların davranış biçimlerini tüm toplumlar için standartlaştırmak hatalı bir yaklaşımdır. Her toplum ve kültürel yapı için aynı cinsiyet organizasyonunun egemen olduğunu söylemek olası değildir. Bazı toplumlarda genellikle erkeklerle özdeşleştirilen bir takım rollerin kadınlar tarafından, kadınlara biçilen rollerinse erkekler tarafından üstlenildiğini ya da cinsiyet rollerinin denkleştiği görülebilmektedir. Örneğin Yeni Gine yerlilerinden Arapeshler genel olarak bizim değerlerimizle kadınsı bir toplumdur. Kadınlar ve erkekler aynı derece pasif, nazik ve yumuşak olup ev işleri ve çocuk yetiştirmede ortaklaşa görev paylaşımı yapmaktadırlar. Çocuklar arasında cinsiyet ayrımı gözetilmediği gibi anne-baba rolleri arasında da kesin bir farklılaşma yoktur. Buna karşın Mundugumor yerlilerinde her iki cinsiyetin de daha erkeksi roller benimsediği görülmektedir. Her iki cins de belirgin bir farklılık olmaksızın erkek gibi yetiştirilmektedir. Tchambuli yerlilerinde ise durum daha da farklıdır. Tchambuli kadını saldırgan ve hâkim bir rol oynayıp toplum işlerini ellerinde tutarken, erkekler bizim ölçülerimizle kadının rollerini üstlenmişlerdir. Tchambuli erkeği çocuklara bakmakta ve ev işlerini yapmaktadır. Kısacası kadın ve erkeğe biçilen cinsiyet rolleri kültürel ve

görecelidir. Farklı kültürlerin analizi amacıyla yapılan çalışmalar kadın ve erkek farklılığının çoğunlukla kültürel yani öğretilmiş olduğunu göstermektedir. Kadının “korkaklığı” ve erkeğin “cesareti” de birer kültürel öğretilerdir (İlbars, 1987: 205–206).

Sosyo-kültürel yapının bir ürünü olan sosyal kontrol de kadınların suç işleme niyet ve yeteneklerini biçimlendiren önemli bir etkidir. Sosyo-kültürel yapının bir parçası olan aile içi ilişkiler ve sosyal kontrol, genç kız suçluluğunun oluşumunda rol oynamaktadır. Sosyalizasyon sürecinde kızlara erkeklerden farklı olarak uygulanan çifte standartlar, aileler tarafından kızlara yönelik uygulanan baskılar, cinsel kısıtlamalar, ebeveynlerle yaşanan şiddetli uyuşmazlık ve diyalogsuzluk, aile fertlerinde görülen cinsel ve fiziksel tacizler ve aile içinde görülen şiddet, kızların suça itiliminde önemli bir rol oynamaktadır. Şiddetin içeriği, uygulanış biçimi ve sıklığı toplumdan topluma değişmektedir.

Sosyo-kültürel yapının bir boyutu olan ataerkil güç ilişkileri, suçluluktaki cinsiyet farklılığına biçim vermekte ve kadını çeşitli mağduriyetlere maruz bırakmaktadır. Bir yandan da onu sosyal/kültürel rollerin yaratmış olduğu sorunlar, ekonomik bağımlılık ve hayati ihtiyaçların temini gibi sorunlarla yüzleşmek zorunda bırakarak suça itmektedir. Erkek egemen kültürün yaratmış olduğu olumsuz baskılar ve kadının hayatta kalma savaşı, onun suç modelini erkeğinkinden farklı kılmaktadır. Ataerkil kültürün, kadını suça yönelten en önemli etkeni şiddet davranışdır. Sosyo-kültürel yapının kadına yüklemiş olduğu aile içi roller, kadında maddi ve kültürel anlamda erkeğe bağımlılık yaratan ve onun şiddete maruz kalmasına neden olan önemli bir etkidir. Şiddet üzerine yapılan çalışmalarda, kadının ebeveyn, eş, kayınvalide ve partnerleri tarafından dövüldüğünü göstermektedir. Şiddetin uygulanış biçimini de içinde yaşanan toplumun

kültürü tayin etmektedir. Örneğin, Çin ataerki toplumdaki mülk ve iktidar sahibi olan her zaman erkektir ve erkekler kadınlardan daha değerlidir. Bu nedenle Çinli erkeklerin çoğu kadınlara şiddet uygulamayı hak sayarlar. Bu ülkede gelenekler gereği kayıncılar de gelinlerine hem fiziksel hem de psikolojik şiddet uygularlar ve eziyet ederler. Görülüyor ki kadına uygulan şiddet sosyo-kültürel sistemin ürünüdür.

İlk kriminolojik çalışmaların başladığı 19.yy'dan günümüze değin uzanan sürece baktığımızda kadın suçluluğu konusunun 20. yy'ın sonlarında feminist hareketlerle gündeme geldiğini ve önem kazandığını görmekteyiz. Kadın suçluluğu konusunun uzun süre ihmal edilmesinin temelinde birçok kültürde, kadınlardaki suç davranışının cinsiyete bağlı olarak erkeklerden farklı neden ve yöntemlerden kaynaklandığının düşünülmesi, kadınların yargıyla olan ilişkilerinin toplumda var olan cinsiyet rollerine dayanması ve suçun daha çok bir erkek eylemi olarak görülmesi vardır. Bir diğer neden de kadın suçluluğu konusunu çalışmanın güçlüğüdür. Düşük suç oranları nedeniyle kadın ve suç konusunda çalışmanın ve gerekli verilere ulaşmanın kendine özgü bir takım güçlükleri vardır. Ayrıca, kadınlarda itibar kaybetme ve lekelenme korkusu erkek suçlulara oranla daha yüksektir ve bu da kadın suçlularla ilişki kurmayı ve çalışmayı güçleştirmektedir.

Kadın suçluluğu konusunda çalışan ilk bilim adamlarında biri olan Lombroso² kadın suçluluğunda fiziksel yapı ve atavizmin önemli etkileri olduğunu belirtmiştir. Bütün kadınların erkeklerden türediğini ve doğal ayıklanma süreciyle elenmeyen ilkel tiplerin bugün de var olduğunu ve bu durumun çoğunlukla suçlu kadınlar için geçerli olduğunu belirtmiştir. Kadınları erkeklerden daha ahlaksız bulan Lombroso buna kanıt olarak da

² Lombroso, tıp öğrenimini tamamladıktan sonra askeri doktor olarak çalışmış, daha sonra psikiyatri profesörü olmuş ve Turin Üniversitesi'nde antropoloji profesörü olarak görev yapmıştır.

fahişelik suçlarını öne sürmüş ve bu suçun erkeklerdeki diğer suçların karşılığı olduğunu ifade etmiştir. Kadın suçluların ve hayat kadınlarının iskelet yapıları, kafatasları, yüzleri, beyinleri ve çene kemikleri üzerinde ölçümler yapan Lombroso elde ettiği verileri aynı kadınların fotoğraf ve hayat hikâyeleri üzerinde yaptığı çalışmalarla da desteklemiştir. Böylece, aslında erkek suçlular için geliştirmiş olduğu doğuştan suçlu tipolojisini kadınlara uygulamıştır. Çalışmalarının ilerleyen dönemlerinde sosyo-kültürel etmenlerin önemini kavrayan Lombroso kadın suçluların çoğunun doğuştan suçlular olmadığını saptayarak, kadınlara ev hanımlığı, annelik ve dindarlık gibi kültür değerlerini önemseterek suçtan korunabileceklerini öne sürmüştür. Kuramsal yöntemsel hatalarına karşın pozitif kriminolojinin atası sayılan Lombroso pek çok çalışmaya öncülük etmiştir.

Kadın suçluluğu ile ilgili görüşlerini psikiyatrik temelli görüşlere dayandıran Freud bile suçlu kadınları erkeğe benzeyen ya da benzemek isteyen kadınlar olarak değerlendirmiş ve kadın suçluluğunu biyolojik temellere dayandırmıştır. Suçlu kadın Freud'a göre yanlış cinsiyet rolleri öğrenmiş ve doğal rollerden uzaklaşmış kadındır. Kadının geleneksel olarak eş ve anne rolleriyle sınırlandırılması ve kültürel anlamda ikincil yer alması, onun erkeğe oranla daha sınırlı yeteneklere sahip olmasındandır. Kadınları pasif, narsist ve mazoşist olarak tanımlayan Freud kadındaki kusurlu nitelikleri penis yoksunluğuna bağlamaktadır. Bu durum kadınların ahlaki yönden zayıflamalarına ve dürtülerini yeterince kontrol edememelerine yol açmaktadır. Bunun sonucunda da kıskanç, duygusal, ahlaksız ve muhakeme yeteneğinden yoksun bireyler ortaya çıkmaktadır (Flowers, 1987: 93).

Kadınlardaki her sapma ve suç davranışının temelinde bu kıskançlığın olduğunu söylemenin doğru olmadığı ileri süren Shoemaker, erkek üstünlüğünü temsil eden penisin bir sembol olduğunu ileri sürmüştür.

Günümüz kadın suçluluğu tartışmalarında gündeme gelen önemli konulardan biri de, kadının adet dönemlerinin suça olan etkisidir. Adet ile suçluluk arasında ilişki kurmanın geleneksel olduğu ve bu konuya bakışın eskiden bu yana olumsuz yönde olduğu gözlenmektedir (İçli ve Öğün, 2000: 20). Özellikle 1980'lerde kadının suç eyleminde bir savunma mekanizması olarak ele alınan konu, kadının suçluluğuna biyolojik bakışın yeni bir boyutu olmuştur. Bazı araştırmacılar tarafından, özellikle dükkân hırsızlığı ve bebek cinayeti gibi suçların da adet dönemiyle suç arasında var olan ilişki suça yatkın bir doğası olmayan kadının adet dönemindeki irrasyonel bir davranışı olarak kabul edilmektedir (Lawson ve Heaton, 1999: 202).

Dalton, yatılı kız öğrenciler ve hükümlü kadınlarda adet dönemiyle suç ve sapma türleri üzerine yaptığı araştırmalarında adet döneminin ve adet öncesi gerginliğin suçta belirleyici olduğunu ve kadınlardan birçoğunun, bu dönemde ortaya çıkan yorgunluk, baş ağrısı, şişkinlik ve ruh halindeki değişim gibi semptomların etkisiyle suça yöneldiklerini saptamıştır.

Adet ve suç ilişkisine hormonal dengesizlikler açısından yaklaşan Palermo, hormonlarda meydana gelen değişimlerin birçok kadında duygusal farklılaşma ve dürtüsel şiddet içeren tavırlar yarattığını ve bu halin kadınların suç işlemelerine neden olduğunu yaptığı araştırmalarla ortaya koymuştur (Palermo, 2003: 493). Genellikle pek çok kadın adet dönemlerinde endişe ve gerginlik yaşamaktadır. Ancak, çok az sayıda kadının bu dönemlerinde suç işliyor olması tüm kadınların bu dönemlerinde suça daha fazla yöneleceği anlamını taşımamaktadır. Suç ve adet dönemi arasında ilişkiyi açıklayacak açık ve net kanıtlar bulunmamakla birlikte

Amerikan yargı sisteminde, bu dönem, kadınların işlemiş oldukları suçlarda hafifletici neden olarak kabul görmekte ve ceza indirimine neden olabilmektedir.

Erkeklerin geçmişten günümüze uzanan geleneksel, evrensel ve genellenebilir nitelikteki görece saldırganlığını, yalnızca cinsiyet rollerine dayandırmak çok mantıklı değildir. Öte yandan, saldırganlık davranışındaki yapısal cinsiyet farklılıkları, yalnızca şiddet suçlarında değil tüm suçluluk davranışlarında görülmektedir. Morris'e göre, saldırganlık da dahil olmak üzere tüm davranış modelleri kültürel olarak belirlenir ve öğrenilir. Kadın, erkekten farklı olarak değişik bir tarihsel, kültürel, etnik ve sınıfsal bir sosyal süreçten geçerek yapılanmıştır. Bu nedenle kadın ile erkek arasındaki temel farklılık, cinse (sex) dayalı bir ayrışma değil, farklı sosyalizasyon sürecinden kaynaklanan cinsiyete (gender) dayalı bir ayrışmadır (Morris, 1987: 46). Yani cins biyolojik cinsiyet kültürüdür.

Chernoff ve Simon'un 2000 yılında 27 ülkede (İsveç, Yeni Zelanda, Kanada, Finlandiya, Danimarka, Avustralya, İngiltere, Hollanda, İsrail, Avusturya, Fransa, ABD, Lüksemburg, Norveç, Kore, Zambiya, Japonya, Hong Kong, Libya, Filipinler, Kuveyt, Malavi, Nijerya, Malezya, Sri Lanka ve Fildişi Sahili) 35 yıllık süreci kapsayan suç araştırmaları sonucunda ortaya çıkan önemli bulgu, kadınların genel suçluluk oranlarının, ülkelerin gelişmişlik düzeyiyle olumlu ve anlamlı bir ilişki ortaya koyduğudur. Eğitim düzeyi ve genel iş gücü içinde yer alma gibi nitelikler dikkate alındığında, kadınların yüksek statüye sahip oldukları gelişmiş ülkelerde bu statü yükselmesiyle hırsızlık ve dolandırıcılık suçları arasında anlamlı ve pozitif bir ilişki vardır. Buna karşın adam öldürme ve suç oranlarıyla kadınların statüleri oranında kuvvetli bir negatif ilişki söz konusudur (Chernoff ve Simon, 2000:5).

Bu araştırma bulgularına göre 1962'den 1995'e kadar olan süreçte suç oranlarının arttığı ve bu artışın gelişmiş ülkelerde daha fazla olduğu görülmektedir. Bu ülkelerdeki kadın suçluluğu tüm periyotlarda ortalama %12-%14 olmakla birlikte, Almanya, Japonya, ABD ve Yeni Zelanda gibi gelişmiş ülkelerin suç oranlarının Kuveyt, Malavi, Malezya ve Filipinler gibi az gelişmiş ülkelerdeki kadın suçluluk oranlarının üstünde olduğu görülmektedir. Örneğin, Almanya'ya ait suç ortalaması Malezya ortalamasının 10 katıdır. Tüm ülkelerde gasp (soygun) suçunda kadın suçlu oranı artmıştır. En önemli artışlar 1977-1985 yıllarıdır. Gasp suçunda kadın suçlu oranı %20.6'dır. Tüm ülkelerde kadınlar 1981-1995 yılları arasında %16.71 dolandırıcılık suçları işlemişlerdir. Hırsızlık suçunda, ortalama kadın suçlu oranının yüksek olduğu dönem 1986-1990'dır. Almanya, Japonya, Avusturya ve ABD gibi gelişmiş ülkelerde bu oran %25-30'dur. Kadın hırsızlık suç oranının en yüksek olduğu ülke 1977-1980 yıllarında %34.30 ile Japonya'dır. Bunun yanı sıra, Zambiya, Nijerya, Fildişi Sahilleri, Libya, Sri-Lanka gibi az gelişmiş ülkelerde bu oran %5'tir.

Bu araştırmanın sonuçları değerlendirmeye alındığında kadın suçlarındaki artışların toplumları ahlaki bir paniğe ve endişeye sürükleyecek dramatik boyutlarda olmadığı görülmektedir. Ancak, mala karşı işlenen suç türlerinde artış görülmektedir.

Kadın suçluluğu açısından kendi ülkemize baktığımızda, 1989-1991 yılları arasında 2934 hükümlü ile yapılan kapsamlı çalışma sonucunda, ülkemizdeki hükümlülerin %7'sinin kadın olduğu görülmüştür. Hükümlü kadınların eğitim düzeyleri düşük (%35.4 okur yazar değil, %34.6 okur yazar), evli (%69.6) ve çocuk sahibi (%90) oldukları görülmektedir. Bu kadınların en sık işledikleri suç türü %71.5 adam öldürmedir. İkinci sırada çek ve senet ile ilgili suçlar, 3. sırada ise hırsızlık suçu gelmektedir.

Türkiye’de genel suçluluk içinde kadın suçluluğu (D.İ.E. Adalet İstatistikleri 1970–2002 sonuçlarına göre) oranlarının %1.7’den %3’e yükselerek bir artış kaydetmekle birlikte bu artışın ciddi boyutlarda olmadığı görülmektedir.

Sonuç olarak, dünyadaki ve ülkemizdeki kadın suçluluğu profillerini incelediğimizde, kadın suçluluğu oranlarının düşük düzeyde olduğu ve kadın suçluluğu ile erkek suçluluğu oranlarının arasında büyük farklar olduğu gözlenmektedir. Bununla birlikte ülkelerin gelişmişlik düzeylerinin kadın suçluluğu profilinde belirleyici bir etken olduğunu görmekteyiz. Gelişmiş ülkelerde tüm suç kategorilerinde kadın suçluluk oranlarının az gelişmiş ülkelere oranla yüksek olduğu görülmektedir.

Kadın suçluluğu açısından işlenen suç türlerinde kadınların çoğunlukla mala kasıt ve şiddet içermeyen suçları işledikleri görülmektedir. Türkiye’de ise kategori dışı diğer suçların yanında en çok işlenen suç türleri olarak hırsızlık, adam öldürme, namus suçları ve geçmiş dönemlerde zina suçları ön plana çıkmaktadır. Son dönemde zina suç kapsamından çıkarılmıştır. Ülkemizde kadın suçluluğu profili, sosyo-kültürel değişkenler açısından incelendiğinde, kadın suçluların olgun yaşlarda (D.İ.E. Adalet İstatistikleri 2000–2001–2002 sonuçlarına göre, 30-39 yaş %31.10, 40-49 yaş %25.53) suç işlediklerini, eğitim düzeylerinin düşük olduğunu ve kırsal kadından çok kentli kadınının suç işlediğini görmekteyiz.

KAYNAKÇA

- Anglin, D. ve Y. Hser, 1987, "Addicted Women and Crime", *Criminology*.
- Chernoff, N. W. ve R. J. Simon, 2000, "Women and Crime the World Over".
Gender Issues, Summer.
- İçli, Tülin G., 2003, "Toplumdan Kopuş: Suç ve Şiddet" Sezal "Sosyolojiye Giriş".
Ankara Martı Kitap ve Yayınevi.
- İlbars, Zafer, 1987, "Kişiliğin Oluşumundaki Kültürel Etmenler" *Ankara Üniversitesi, D.T.C.F. Dergisi*.
- İlbars, Zafer, 1987, "Cinsiyet Roller ve Cinsiyet Farklılıkları Araştırmasından Çıkan Yöntemsel Sonuçlar" *Ankara Üniversitesi D.T.C.F. Dergisi* 13.
- Lawson, T. ve T. Heaton, 1999, *Crime and Deviance*, London, MacMillan.
- Morris, Allison, 1987, *Women, Crime and Criminal Justice*. Oxford, Basil Blackwell.
- Palermo, George B., 2003; "Female Offenders in Changing Society". *International Journal of Offender Therapy and Copmerative Criminology*,47; 493.